

'POËZIE IS EEN RODE BOOT'

NORBERT DE BEULE

'Als een kind dat naar de speeltuin rent, of als een straathond die het bos verkent,' zo dicht Peter Holvoet-Hanssen. Geef hem een klein beetje water en hij is vertrokken voor een lange vaart.

De dichter is een stille kapitein, zeemeermin met haringsmaak, sirene, zandluis, lichtmatroos, duizendoog en dat allemaal in een wereld waar 'weer (een) vluchtelingenboot (is) gekapseisd'.

De dichter zwemt naakt met Janis Joplin, heeft een 'kleine teen die op een walvis lijkt', zwerft als een kei, spuwt de spiegel schoon, is verbonden met de lijster in zijn hoofd, brengt de Moloch van de wijs en blaast zich waardig op.

Maar soms 'ontploft de toverbol' want P.H.-H. heeft ook 'een duivel in het oor' die hem toeroept: Meer, meer, meer ... meer 'noensoes', 'zoenroes', poezen-vlokjes, 'seringenbloesemzoet'.

De Dichter zonder valscherf heeft lak aan grenzen. Verdunt de taalgrens tussen dichtbundel en stripboek. Wie anders spot 'in de boom een kraai met puntzak friet'? Schetst ver voorbij Bijbel, brevier en duivelsvers een land waar 'engelen rijzen als krolse katten'? Verdiept het gebied tussen droom en werkelijkheid want 'wij zijn groter dan onze hersenen', toch? En na weer een aftelrijm wanneer de zon zich leeg giet 'in een fles konjak', waant de lezer zich in een sprookjesboek, geniet en laaft zich.

En o ja, de 'Frank Sinatra van de Vogelmarkt' brengt graag hulde aan zijn muzikale helden. Soms is een boot ook Pruisisch Blauw en 'bobdylant' de dichter 'als regen in een krater'.

Maar hij kan ook echt ontroeren als kapitein op zijn 'bootje voor de doden'. De dichter probeert 'gewapend met weerloze muziekdoozjes' het kwade te bezweren want de zwarte gaten rukken op. En hij is op zijn best naarmate hij meer gewone en/of gewonde mensen toe laat.

Zoals in het onderstaande gedicht, gebaseerd op getuigenissen uit de Tweede Wereldoorlog:

Een zachte paniek

Zwarte wolken boven de Zuidstatie.
Weken nadien vonden we nog een stukje hoofdhuid.
Het was Jef. Jef was kaal.
Vader zat met een jachtgeweer in de douche.
De beenhouwer in de ijskast.

Ge zult het niet geloven.
Ge kunt het niet geloven.
Ik ben uit mijn bed uit het raam gevlogen,
ik kwam op het trottoir op mijn voeten terecht.

'Kruip onder de biljarttafel!'
Maar ze lachten ons uit.
Wij waren de enige overlevenden
met ons trottinette vol schrik naar huis.

Ze noemden dat een herenvolk.
Aan het weeshuis stond een grote, zwarte camion.
De Joodse kinderen werden als zakken ingeladen.
Ze hebben de apothekeres uit de straat
naakt onthoofd.

Een oranje-blauwe vlam.
De zaal verlicht want het plafond vloog weg.
Stof, stof, stof.
Een hand met een trouwring.
Ge hoorde dat gehuil en gekerm.
Ge waart in een niets.
Buiten lichte regen.

Alles is 10 mei 1940.
Alles is verloren.

Peter Holvoet-Hanssen verdient ook heel veel lof voor zijn sociaal-artistieke projecten. Hij is 'niet verkocht aan Amerika' (of verknocht aan geldgewin) en kiest al jarenlang 'het oude pad van wolf en beer' ... hoort de kraaien komen en de vos (zo horen wij bij *Tiecelijn* het graag). Hij is vooral verbonden met de kwetsbaren en de zangvogels. Eén van de talrijke motto's die je in de bundel vindt ('Poëzie is een rode boot') is van Kenny Callens, een dichter met een zogenaamde beperking met wie Peter al jaren optreedt en samenwerkt.

Overigens zijn de enige mensen met een beperking die ik ken, mensen zonder verbeelding.

Peter Holvoet-Hanssen is mateloos onbeperkt.

Peter Holvoet-Hanssen, *Gedichten voor de kleine reus*, Antwerpen, Uitgeverij Polis, 2016, ISBN 978-94-6310-013-7, 19.95 euro.